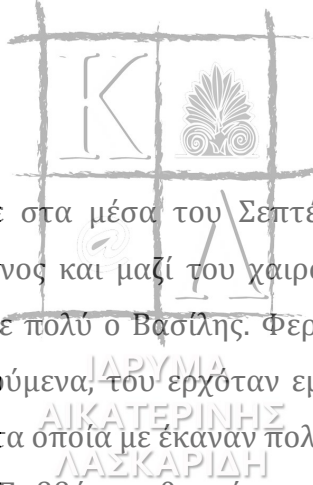

1^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΜΟΥΓΓΙΟΥ
2ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΠΕΡΑΜΑΤΟΣ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
Γ' ΤΑΞΗ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ
ΤΙΤΛΟΣ: «Σ' ΑΓΑΠΩ... ΝΑ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ»

Όλα άρχισαν πριν ένα χρόνο. Ένα πανέμορφο βράδυ του Αυγούστου ζεστό και εξίσου φωτεινό. Ήμουν σ' ένα πάρτι ενός καλού μου φίλου. Όλα ήταν λαμπερά. Τα παιδιά διασκέδαζαν, χόρευαν στους ξέφερνους ρυθμούς της μουσικής. Τα αστέρια του ουρανού λάμπανε. Η θάλασσα ήταν ήρεμη και φωτιζόταν από το φως των αστεριών.

Θέλοντας να ξεφύγω λίγο από τη ζωντάνια και τις κραυγές που είχε το πάρτι, πήγα στη θάλασσα που ήταν λίγο πιο κάτω από τον κήπο του σπιτιού. Έτσι με ένα ποτήρι ποτό στο χέρι, την χάζευα και ονειρευόμουν. Ξαφνικά άκουσα μια γλυκιά φωνή. «Γεια σου, συγνώμη που σ' ενοχλώ, με λένε Βασίλη». Γύρισα τρομαγμένα και απότομα. Ήταν ένα παιδί γύρω στα 18-19 χρονών, με μαύρα ρούχα και μαύρο καρέ μαλλί, ενώ η επιδερμίδα του ήταν άσπρη σαν χιόνι. «Χάρηκα πολύ, Ντίνα», του απάντησα ψυχρά και το μετάνιωσα αμέσως. Εκείνος καθώς με πλησίαζε είπε «Είναι ωραία η θάλασσα γιατί κινείται πάντα. Σε μεθάει το άρωμά της και η φαντασία μου γίνεται απέραντη όπως και εκείνη. Συγνώμη για τη φλυαρία, αλλά...» Δεν τον άφησα να ολοκληρώσει «Όχι, συνέχισε. Είναι όλα πολύ όμορφα αυτά που λες» του απάντησα. «Ευχαριστώ. Ξέρεις Ντίνα, κάνουμε κάποιο Ροκ συγκρότημα με κάποιους φίλους μου, και πάντα όταν θέλω να γράψω στίχους, πάω στη θάλασσα για να ηρεμήσω, να γαληνέψει η ψυχή μου και να βγάλω όλα μου τα συναισθήματα στην επιφάνεια.

Τον βρήκα διαφορετικό απ' τους άλλους... Τα λόγια του ήταν αληθινά και άγγιξαν την ψυχή μου. Ύστερα από αυτήν την καυτή Αυγουστιάτικη νύχτα ήμασταν μαζί, ονειρευόμασταν και οι δυό με τα μάτια ανοιχτά. Εκείνος επιθυμούσε να γίνει μεγάλο και επιτυχημένο το συγκρότημα που είχε κάνει. Εγώ να περάσω στη σχολή που πάντα ήθελα. Μ' άρεσε να γίνω ψυχολόγος και πίστευα πως θα κατάφερα...

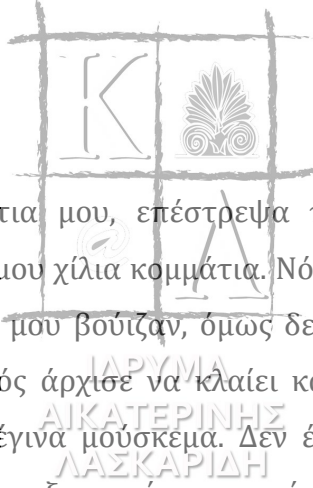
Ο Βασίλης κατάφερε στα μέσα του Σεπτεμβρη να πετύχει αυτό που πάντα ήθελε, ήταν χαρούμενος και μαζί του χαιρόμουν κι εγώ. Όμως για ένα μόνο πράγμα με ανησυχούσε πολύ ο Βασίλης. Φερόταν παράξενα. Είχε δυνατό πονοκέφαλο στα καλά καθούμενα, του ερχόταν εμετός στα ξαφνικά, και άλλα τέτοια παράξενα πράγματα τα οποία με έκαναν πολύ ανήσυχη.

Θυμάμαι ένα βράδυ Σαββάτου, θα κάνανε μια πολύ μεγάλη συναυλία, πριν αρχίσει ήθελα να πάω να του ευχηθώ και να του δώσω μερικά κόκκινα τριαντάφυλλα. Πήγαινα γεμάτη χαρά. Στο καμαρίνι δε χτύπησα την πόρτα, την άνοιξα απότομα και ... βλέπω εκείνον καθισμένο σε μια καρέκλα μπροστά από τον καθρέφτη να ρουφάει από τη μύτη του μια μικρή δόση θανάτου. Είχα παγώσει εντελώς. Στάθηκα για λίγα δευτερόλεπτα μπροστά στον καθρέφτη και το μόνο που έκανα ήταν να τον κοιτάζω στα μάτια. Εκείνος χαμήλωσε το κεφάλι του, μετά γύρισε, με κοίταξε κατάματα και σηκώθηκε για να με πλησιάσει. Εγώ αμέσως έριξα κάτω τα τριαντάφυλλα που κράταγα και έφυγα τρομαγμένα.

Περπατούσα στους φωτισμένους δρόμους. Δεν το χωρούσε το μυαλό μου. Ήταν ναρκομανής. Ενα «Όχι» φώναξε κάτι μέσα μου, ο Βασίλης που γνώρισα εγώ ήταν γεμάτος όνειρα, αγάπη, ελπίδες, φιλοδοξίες για τη ζωή του. Ενώ αυτός που βλέπω τώρα, γκρεμίζει ότι έχει χτίσει μέχρι τώρα. Σκότωνε μιαν αγάπη, έχανε τις ελπίδες, βούλιαζε τα όνειρα και πατούσε τις φιλοδοξίες του. Ήταν δύο διαφορετικοί άνθρωποι σ'ένα σώμα.

Ήμουν στους δρόμους και παρ'όλο που κυκλοφορούσαν χιλιάδες άνθρωποι, ένοιωθα μεγάλη μοναξιά μέσα στο πλήθος. Το μόνο που ψιθύριζα με σφιγμένα δόντια ήταν ένα μεγάλο «γιατί», που ποτέ όμως δεν απαντήθηκε. Προχωρούσα μόνο και κουβέντιαζα με τον εαυτό μου. Δεν είχα κανέναν απολύτως προορισμό για το που θα πήγαινα... Είχα αφήσει τον εαυτό μου πια χωρίς σύνορα, χωρίς όρια και το μόνο που έκανα ήταν να φεύγω, να φεύγω...

Σταμάτησα κάπου, που δεν υπήρχε ψυχή. Ένα παγκάκι, μόνο κάποια ψηλά δέντρα και ο ουρανός με τα λαμπερά του αστέρια και το φεγγάρι να φέγγει από μακριά. Κάθισα στο παγκάκι και έκλεισα τα μάτια μου για να ξεφύγω λίγο από την πραγματικότητα. Όλοι μας έχουμε ανάγκη να ξεφύγουμε απ'την σκληρή πόλη, την αλήθεια που μας πονάει, γενικά από την καθημερινότητα. Φτιάχνουμε κάποιους γυάλινους κόσμους μόνοι μας μόνο και μόνο για να ξεγελάσουμε τον εαυτό μας και κανέναν άλλον.

Όταν άνοιξα τα μάτια μου, επέστρεψα πάλι στην αλήθεια που με πλήγωνε, έκανε την καρδιά μου χίλια κομμάτια. Νόμιζα πως ήταν δίπλα μου και σιγοτραγουδούσε. Τα αυτιά μου βούιζαν, όμως δεν κατάφερα να ακούσω τη γλυκιά φωνή του. Ο ουρανός άρχισε να κλαίει και τα λυπημένα δάκρυά του πέφταν πάνω μου ώσπου έγινα μούσκεμα. Δεν ένιωθα πια τίποτα. Μόνο τη βροχή να με χαϊδεύει. Άρχισα ξαφνικά να χορεύω μόνη μου μεσ' στη βροχή. Αισθανόμουν όμορφα με την ιδέα πως δεν υπήρχε κανείς. Μόνο εγώ, ο Θεός και η βροχή.

Όμως όλη αυτή η μαγεία κι η όμορφη αίσθηση χάθηκαν, όταν ξανά η εικόνα του Βασίλη που έπαιρνε μια μικρή δόση θανάτου χτυπούσε δυνατά το μυαλό και την καρδιά μου. Ναρκωτικά – ο παράδεισος των αφελών... Σκέφτηκα και χαμογέλασα ειρωνικά. Έπειτα ξέσπασα σε δυνατά γέλια χωρίς να υπάρχει καμία αιτία, καμία σκέψη αστεία... Γέλαγα τόσο δυνατά, που νόμισα πως θα τρομάξω το θεό και τη βροχή, και θα μ'εγκατέλειπαν κι αυτοί, κι αυτό δεν το ήθελα... Άρχισα λοιπόν να κλαίω σιωπηλά για να μην με ακούσουν και δεν με συνοδέψουν στο σπίτι μου.

Τα βήματά μου ήταν βουβά και βαριά. Η σκέψη μου σ'όλη τη διαδρομή ήταν εκείνος και μόνο εκείνος. Έφτασα σπίτι μου, δεν θυμάμαι πώς, αλλά όταν άνοιξα τα μάτια μου βρισκόμουν στο ζεστό κρεβατάκι μου. «Αγαπάω έναν ναρκομανή» έλεγα ψιθυριστά και κοίταζα το ταβάνι.

Έπρεπε να τον βοηθήσω. Δεν πρόκειται να τον αφήσω να ζήσει για πάντα σ'έναν κόσμο όπου το μόνο που θα συναντούσε ήταν πόνος και ύστερα θάνατος. Έναν αργό θάνατο που τον κερνούσε ένα αγγελικό πρόσωπο με βρώμικη ψυχή.

Για να πιστέψει κανείς ή αν θέλετε να μπλέξει κανείς με αυτό το παραμορφωμένο διάβολο, δεν είναι απαραίτητο να πηγαίνει κανείς γυρεύοντας. Οι άγγελοι αυτοί αναζητούν συνέχεια νέες ψυχές με όνειρα, ελπίδες και ζωντάνια, και ο σκοπός τους είναι να τα γκρεμίζουν σε δευτερόλεπτα μόνο για το χρήμα, καταστρέφοντας νέους αλλά και νέες. Όσοι βρέθηκαν στο στόχαστρο αυτό το μόνο που εξασφάλισαν ήταν μικρά όνειρα και μεγάλο πόνο.

Ο Βασίλης μετά τη νύχτα αυτή δεν με αναζήτησε ξανά. «Ποιος ξέρει που τριγυρνάει με την κιθάρα του» έλεγα, και η καρδιά μου μάτωνε. Τώρα θα είναι

μόνος του σ'ένα κάστρο φτιαγμένο από άμμο και μόλις έρθει η μεγάλη τρικυμία θα το ριμάξει και η εξουσία που δήθεν κρατούσε θα έλιωνε.

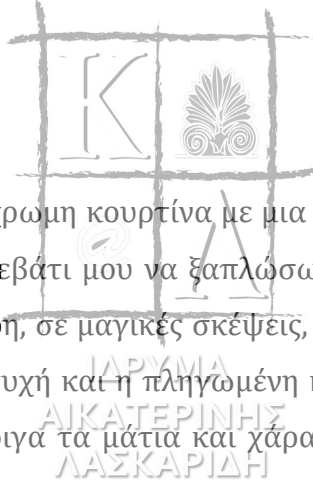
Την περίοδο αυτή ήμουν χάλια. Το μόνο που έκανα, ήταν να τον σκέφτομαι και τίποτε άλλο. Τον αγαπούσα πιο πολύ κι από την ίδια μου τη ζωή και θα έδινα τα πάντα για να βρει το σωστό δρόμο... Είχα όπλο την αγάπη και τη στοργή μου. Εκείνος είχε όπλο μόνο την αδιαφορία του και μια γλυκόπικρη ψευδαίσθηση που τον έκανε να νιώθει βασιλιάς και μετά από λίγο σκλάβος. Ήμουν πιο δυνατή από αυτόν λοιπόν και θα πάλευα με νύχια και με δόντια για να τον νικήσω.

Στο σχολείο είχα μια μικρή πτώση. Σίγουρα η μητέρα μου και ο πατέρας μου θα ζητούσαν εξηγήσεις γι'αυτό. Τι να τους έλεγα, δε θα με καταλάβαιναν ό,τι και να τους έλεγα. Ήμουν μπερδεμένη. Δεν είχα να τους δώσω καμία απολύτως απάντηση. Το μόνο που ήξερα, ήθελα πραγματικά και ήταν ξεκάθαρο, ήταν η επιθυμία μου να ξαναδώ αυτά τα μαύρα μάτια του.

Ένωθα σαν χαμένη αν δεν κοίταζα τα κατάμαυρα μάτια του. Δεν είχα γεύση αν δεν φίλαγα τα χείλη του. Δεν είχα καρδιά αν η δική μου καρδιά δεν χτυπούσε δίπλα στη δική του. Πέθαινα μέσα μου μέρα με τη μέρα. Δεν άντεχα άλλο μακριά του. Ήμουν μεθυσμένη από αγάπη. Το μόνο που ήθελα ήταν να τον δω και από μακριά, χωρίς καν να τον αγγίξω, χωρίς να τον φιλήσω. Μόνο να γνώριζα πως ήταν καλά... Αυτό μου αρκούσε. Όμως δεν ήξερα τίποτε και αυτό με τρέλαινε. Το μόνο που είχα μάθει ήταν πως διαλύθηκα μετά από λίγες μέρες της συναυλίας.

Καθόμουν ώρες ατέλειωτες μετά το διάβασμά μου στο παράθυρο με την ελπίδα πως θα τον έβλεπα έστω και από μακριά, αλλά εκείνος πουθενά και εγώ μαράζωνα όλο και περισσότερο. Έλιωνα σαν κεριά αναμμένο δίπλα στο παράθυρο.

Μια κρύα νύχτα κάθισα και πάλι στο παράθυρό μου ελπίζοντας πως θα με αναζητήσει ξανά. Κυριαρχούσε μόνο το σκοτάδι στους παγωμένους έρημους δρόμους. Η βροχή είχε αφήσει τα ίχνη της παντού και εγώ ανάσαινα βαριά. Όσο πιο πολύ ανάσαινα τόσο πιο πολύ το τζάμι θόλωνε. Το μόνο που έγραψα ήταν «Σ'αγαπώ να Προσέχεις». Κοίταξα μήπως και ήταν αυτός κι όμως ο κόπος μάταιος. Δεν ήταν κανείς στους δρόμους. Μόνο κάποια αδέσποτα σκυλιά που ψάχνανε για μια ζεστή γωνιά αυτή τη κρύα νύχτα.

Έκλεισα την σκουρόχρωμη κουρτίνα με μια λυπητερή κίνηση. Δεν έλπιζα πια σε τίποτα. Πήγα στο κρεβάτι μου να ξαπλώσω. Εκεί λυτρωνόμουν, η ψυχή μου ταξίδευε σε όμορφα μέρη, σε μαγικές σκέψεις, με καρδιά που χαμογελούσε. Το μυαλό μου, το σώμα, η ψυχή και η πληγωμένη καρδιά μου έβρισκαν γαλήνη για κάποιες ώρες. Όταν άνοιγα τα μάτια και χάραζε, οι οδονηρές σκέψεις που έφερναν πάνω ήταν εκεί.

Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί τον αγαπούσα ακόμα πιο πολύ κάθε μέρα που περνούσε. Αν και με πονούσε αυτό, συνέχιζα να το κάνω.

Η μητέρα μου ανησυχούσε πάρα πολύ, ερχόταν στο δωμάτιό μου, με ρωτούσε αν μου συνέβαινε κάτι, αν υπήρχε κανένα πρόβλημα. Όμως δεν της απαντούσα τίποτα. Χρειαζόμουν χρόνο και αυτό η μητέρα μου το κατάλαβε και δε με πίεζε να της πω τι μου συμβαίνει. Χρειαζόμουν χρόνο, γιατί ο χρόνος γιατρεύει όλους τους πόνους.

Ήταν σε μια ηλικία κρίσιμη, 17-18, δεν έπρεπε τώρα πια να πιστεύω παραμύθια σαν καλό κορίτσι που ήμουν όταν ήμουν μικρή. Θυμάμαι η μητέρα μου έλεγε «Τα πιο καλά παιδιά πιστεύουν στα παραμύθια» ύστερα με φύλαγε στο μέτωπο και με καληνύχτιζε γλυκά.

Μέτραγα το χρόνο με αυτό που πονάει και όχι με αυτό που τρομάζει. Προσπάθησα αρκετές φορές να γυρίσω το χρόνο πίσω, να μπορούσα να τον σταματούσα εκεί που τα παραμύθια της μητέρας μου τέλειωναν με ένα ευτυχισμένο τέλος.

Από μικρή ήμουν πάντα το καμάρι του πατέρα. Αναρωτιόμουν, τι να νιώθουν τώρα πια για μένα. Η μόνη σκέψη που με προβλημάτιζε ήταν αν είχα κρατήσει ακόμη τον τίτλο του πατέρα μου. Δεν έπρεπε να τους απογοητεύσω, να τους γκρεμίσω τα όνειρα που είχαν για μένα. Και έτσι έπρεπε να περάσω οπωσδήποτε στις εξετάσεις.

Το μόνο που ένιωθα εγώ ήταν λύπη μόνο για μένα την ίδια και δεν ήθελα να την μοιράσω πουθενά. Αν δεν πέρναγα στις Πανελλήνιες, δεν θα έκανα κακό στους γονείς μου, αλλά μόνο τον εαυτό μου θα έβλαπτα.

Μια σκοτεινή νύχτα χωρίς αστέρια, χωρίς φώτα στους δρόμους, στεκόμουν όπως πάντα στο παράθυρό μου και κοίταζα έξω. Οι δρόμοι ήταν άδειοι, όταν ξαφνικά βλέπω μια σκιά να έρχεται. Αμέσως η καρδιά μου

φετερούγισε, τα χείλη μου χαμογέλασαν. Όμως καθώς πλησίαζε, φαινόταν ξεκάθαρα πως δεν ήταν εκείνος.

Δεν άντεχα πια αυτήν την εικόνα. Άφησα αγανακτισμένα το παράθυρο και στάθηκα μπροστά στον καθρέπτη, χωρίς να πω τίποτα, χωρίς να σκέπτομαι τίποτα, ούτε και να κινούμαι. Απλά μόνο κοιταζόμουν. Έβλεπα τον Βασίλη στον καθρέπτη μου να μου ψιθυρίζει στο αυτί πως μ' αγαπάει, να μ' αγκαλιάζει με τα ζεστά του χέρια.

Όμως αμέσως συνειδητοποίησα πως όλα αυτά ήταν όνειρο, αφού ήξερα πως εκείνος δεν θα επέστρεφε ποτέ. Έτσι κι εγώ βυθίστηκα στα έντονα συναισθήματά μου που ένιωθα για εκείνον. Μετά από αρκετές ώρες σκέψης, αποκοιμήθηκα. Άρχισα να τον ονειρεύομαι. Ήθελα πάντα να είναι μέσα στα όνειρά μου, χωρίς εκείνος να είναι παρών σε κάποιο μου όνειρο. Το θεωρούσα πως ήταν εφιάλτης. Χωρίς εκείνον, δεν είχα όνειρα. Το είχα φυλακίσει για πάντα στα όνειρά μου, και ένιωθα πως θα είναι για πάντα δικός μου και δεν θα έφευγε ποτέ από δίπλα μου.

Ξημέρωσε. Ήταν μια ηλιόλουστη μέρα. Οι γονείς μου αποφάσισαν να πάνε στο εξοχικό μας στην Πάτρα για το Σαββατοκύριακο. Δυο μέρες μόνη μου έλεγα. Τώρα θα μπορώ να ξεσπάσω, όπου και όποτε θέλω, σε κλάματα, σε γέλια. Τώρα δεν θα συγκρατήσω πια τα δάκρυα που φυλάκιζα κάθε φορά που ήταν οι γονείς μου μπροστά και εγώ είχα ανάγκη να κλάψω.

Είχαν περάσει λίγα λεπτά που οι γονείς μου είχαν αποχωρήσει από το σπίτι. Χτυπάει το κουδούνι και υπόθεσα πως θα ήταν οι γονείς μου και θα είχαν ξεχάσει κάτι και γύρισαν να το πάρουν, και χωρίς να ρωτήσω ποιος είναι άνοιξα την πόρτα. Ήταν ο Βασίλης με την κιθάρα στον ώμο. Το μόνο που έκανε ήταν να με αρπάξει και με φίλησε χωρίς να μπορέσω καν να αντιδράσω.

Πίστευα για άλλη μια φορά πως ήταν όνειρο, όμως όχι, ήταν αλήθεια. Τον άγγιζα τον φίλησα και η καρδιά μου χτυπούσε δίπλα στη δική του. Τότε ένιωθα πως ζούσα αληθινά, αναστήθηκα ξανά με ένα φιλί του. Έκλεισα την πόρτα. Μου ζήτησε να του βάλω κάτι να φάει. Ετοίμασα κάτι στα γρήγορα και του έβαλα να φάει. Έτρωγε σαν λυσσασμένος και εγώ τον κοίταζα μονάχα, τα ρούχα του ήταν κουρελιασμένα. Όμως δεν ήθελα να του κάνω καμιά ερώτηση. Μου αρκούσε που γύρισε...

Ήξερα πως ήταν κουρασμένος και του πρότεινα να πάει να ξαπλώσει και να ξεκουραστεί στο δωμάτιό μου. Ενώ εκείνος πήγε να ξαπλώσει, εγώ κάθισα στην κουζίνα και μάζεψα το τραπέζι. Όταν πήγα στο δωμάτιο, εκείνος είχε ήδη αποκοιμηθεί. Πήγα και ξάπλωσα δίπλα του και τον κοίταζα. Αισθανόμουν την καρδιά του να χτυπά δυνατά και με γρήγορους ρυθμούς όπως και η δική μου, και αναρωτιόμουν τι να ονειρευόταν. Απορούσα αν έβλεπε εμένα. Ύστερα έσκυψα και φίλησα τα μάτια του και ευχαρίστησα το θεό που ήμασταν μαζί. Το μόνο που ήθελα, είναι να ήμουν μαζί του για πάντα στους αιώνες των αιώνων.

Έπιασα το χέρι του και το κράταγα σφιχτά. Τότε παρατήρησα πως το χέρι του ήταν τρύπιο, υπήρχαν πολλές τρύπες και μελανιασμένες. Φανταζόμουν πόσο θα υπήρχαν στη ψυχή και στην καρδιά του. Ενώ πέρασε αρκετή ώρα, εγώ καθόμουν δίπλα του, έκανα σκέψεις, όνειρα, υποθέσεις. Εκείνος άρχισε να τρέμει. Έτρεμε όλο του το σώμα. «Κρυώνω, κρυώνω» έλεγε με μια αδύναμη φωνή.

Αυτή η εικόνα με πλήγωνε αφάνταστα. Τα μαύρα μάτια του είχαν κοκκινίσει, η μύτη του έτρεχε, έκανε σαν μανιακός, σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και προσπάθησε να βρει τη δόση του. Τα ρήμαξε όλα, όμως δεν βρήκε τίποτα, και αυτό τον έκανε τρελό. Άρχισε να χτυπάει το κεφάλι του δυνατά στον τοίχο, και έκλαιγε σαν μικρό παιδί, ζητώντας τη δόση του.

Εγώ είχα μείνει ακίνητη και τον κοίταζα. Είχα σοκαριστεί εντελώς. Αυτή η στάση του έριχνε θηλιές στην καρδιά μου. Ένωθα πως αυτή τη φορά δεν θα άντεχα, όμως τελικά ήμουν δυναμική. Δεν ήξερα πια αν ήμουν ζωντανή ή νεκρή.

Σε μια στιγμή τρέλας του, ήρθε, με ταρακούνησε δυνατά πιάνοντάς με από τα μπράτσα, και ο πάγος πάνω μου έσπασε. «Θέλω τη δόση μου» μου έλεγε. «Λεφτά, λεφτά. Έχεις λεφτά, δώσε μου σε παρακαλώ» φώναζε κλαίγοντας. Εγώ δεν του απαντούσα καν. Άρχισε να τραβάει τα μαλλιά του, να χτυπιέται κάτω σαν χταπόδι.

Σηκώθηκε, ήρθε κοντά μου, με έπιασε δυνατά από τα μαλλιά μου και μου ζήτησε χρήματα. Άπλωσε και χέρι πάνω μου. Το δέχτηκα μόνο και μόνο γιατί ήξερα πως το έκανε χωρίς να έχει αίσθηση των πράξεών του. Κατάφερα να δραπετεύσω απ' το δωμάτιό μου. Τον κλείδωσα για αρκετή ώρα. Χτυπούσε την πόρτα με κλωτσιές, έβριζε, φώναζε. Αν και δεν ήθελα να είναι σε τέτοια

κατάσταση, ήξερα πως αυτό ήταν καλό για αυτόν να μείνει για λίγο μόνος, να εκτονωθεί.

Όταν πια δεν ακουγόταν τίποτα απ' το δωμάτιο ξεκλείδωσα την πόρτα και τον είδα καθισμένο στο κρεβάτι, να ψάχνει για εξώπορτα στο ταβάνι. Πήγα κάθισα δίπλα του χωρίς φόβο, και άρχισα να του μιλάω γλυκά.

«Βασίλη, ξέρω πως είσαι δυνατός. Σου προτείνω να πας να κάνεις μια αποτοξίνωση. Ξέρω πως θα τα καταφέρεις να ξεκολλήσεις από αυτήν την εξάρτηση. Μια θεραπεία τέτοια θα σε βοηθούσε να κάνεις μια αρχή γεμάτη καινούργια όνειρα, ελπίδες, αγάπη, φιλοδοξίες και θα δεις πως θα έχεις όλα αυτά που γκρέμισες και πιο πολλά ακόμα. Αρκεί να πιστέψεις στον εαυτό σου. Πίστεψε, εμπιστέψου τον Βασίλη και έχει πάντα για όπλα σου την Αγάπη και τη δύναμη που κυριαρχεί την ψυχή σου, για να παλέψεις για τα όνειρά σου και τη ζωή σου. Υπερασπίσου λοιπόν το σώμα και το μυαλό σου. Μπορείς και είμαι σίγουρη πως θα τα καταφέρεις.» Εκείνος με άκουγε και με κοίταζε στα μάτια.

Έβγαλε ένα τετράδιο που είχε στην πίσω τσέπη του τζιν του και μου το έδωσε. «Όλα εδώ, είναι για σένα. Όλα, εγώ τα έγραψα για σένα με αγάπη. Θέλω να σου ζητήσω ένα μεγάλο συγγνώμη για όλα αυτά που σου έχω κάνει. Ξέρω αξίζεις πολλά, και όχι έναν αλήτη σαν κι εμένα.» Χαμογέλασε ειρωνικά και συνέχισε «Σου εύχομαι ό,τι καλλίτερο στην πορεία της ζωής σου, θέλω μόνο να μου χαρίσεις τρία λεπτά από τη ζωή σου για να σου τραγουδήσω ένα τραγούδι που πάντα επιθυμούσα να στο πω.

Πήρε την κιθάρα του, έβηξε λίγο για να καλυτερέψει τη φωνή του και άρχισε να τραγουδάει.

Με κοιτάς μέσ' στα μάτια, μα ποτέ σου δεν είδες τα σβησμένα μου φώτα, τις χαμένες μου ελπίδες. Το μηδέν του Σαββάτου.

Της αυγής το γαμώτο, με κοιτάς και σωπαίνεις και η σιωπή κάνει κρότο.

Με κοιτάς λες και είμαι τρύπιο πάνω σου ρούχο, μου ζητάς να σωπάσω την αγάπη που σου έχω.

Και φοβάμαι, μη φύγεις, ο αέρας παγώνει και η καυτή σου ανάσα το μυαλό μου θολώνει. Και φοβάμαι μη φύγεις, μα άλλο

δρόμο δεν έχεις, και σου γράφω στο τζάμι «Σ' αγαπώ να προσέχεις»

Με κοιτάς μέσ' στα μάτια κι απορίες που δεν κλαίνε, η αγάπη δεν
φεύγει είναι μέσα μας, λένε.

Κάπου αλλού ταξιδεύεις κι όμως πλάι μου είσαι, μέσ' στη τρέλα
του κόσμου, μ' αγνοείς κι αγνοείσαι.

Με κοιτάς μέσ' στα μάτια και η μέρα τελειώνει, σαν τον ήλιο που
φεύγει με κοιτάς και νυχτώνει.

Η φωνή του είχε γίνει όπως παλιά, απαλή και γλυκιά, όμως πάνω απ' όλα
είχε γίνει δυνατή. Σηκώθηκε από το κρεβάτι, πήρε την κιθάρα του, με φίλησε για
τελευταία φορά, τόσο αληθινά και παθιασμένα, άνοιξε την πόρτα, με κοίταξε, το
μόνο που μου είπε ήταν «Σ' αγαπώ να προσέχεις».

Ένωθα τώρα πως ο Βασίλης θα τραβήξει έναν οποιοδήποτε άλλο
διαφορετικό δρόμο χωρίς την επιστροφή που ήταν τα ναρκωτικά. Και αυτό
ήταν το μεγάλο κατόρθωμα.

Έφτασε ο καιρός για τις Πανελλήνιες. Είχα βάλει τα δυνατά μου στο
δεύτερο εξάμηνο και είχα καταφέρει να βγάλω καλό μέσο όρο. Τον Ιούνιο στις
εξετάσεις ξεπέρασα τον εαυτό μου, για να περάσω στη σχολή που πάντα ήθελα.
Και τα κατάφερα. Κατάφερα να κάνω την μητέρα μου να νιώθει περήφανη.
Τώρα πια, δεν είχα αμφιβολία αν μου ανήκει ο τίτλος του πατέρα μου. Ήμουν
σίγουρη πως μου ανήκε δίκαια.

Τώρα σπουδάζω ψυχολογία στο Πανεπιστήμιο στην Καβάλα. Έχω
γνωρίσει αρκετούς συμφοιτητές μου που είναι αξιολάτρευτοι. Αλλά και έναν
σπουδαίο φοιτητή που βγαίνουμε μαζί... Βέβαια ο Βασίλης θα είναι πάντα στην
καρδιά μου. Νοιάζομαι ακόμα για κείνον και θα νοιάζομαι πάντα, γιατί
πραγματικά τον αγάπησα και θα τον αγαπώ σιωπηλά, για πάντα.

Άραγε να τριγυρνάει στην Αθήνα με την κιθάρα του...

Τελικά μπορούμε να βοηθήσουμε αυτά τα παιδιά να ξεφύγουν από τη
γλυκόπικρη πλάνη της λευκής σκόνης, αρκεί να υπάρχει αγάπη και ένα τρυφερό
βλέμμα.